

[Axel Ivan Pedersen.]

løbet af 1964, og derfor ikke ville afskrive muligheden for på uretmæssig vis at anvende boligproblemet i valgpropagandaen mod regeringen.

For at undgå, at nogen i denne debat skal henfalde til vidtløftige betragtninger, har jeg villet minde om disse ting. Der er nemlig ikke grundlag for noget sådant, heller ikke for socialistisk folkeparti, som har sat hele progagandamaskineriet i gang om, hvad man kalder regeringens totaludsalg.

I debatten i mandags sagde hr. Aksel Larsen, at boligforliget er det hårdeste, der er sket. Må jeg i den anledning gøre opmærksom på, at det resultat, der er opnået, tilgodeser det formål, som er nedlagt i SF's forslag til en boligfond, i højere grad end SF-forslaget. Rentereguleringsordningen sikrer således det sociale byggeri en fast prioritetsrente på 6½ pct. Det er betydelig bedre end SF-forslagets rentesats på 4 pct., ydet alene i tredjeprioritet — for blot at nævne en enkelt ting. Socialistisk folkeparti har haft forfærdelig travlt med at fortælle, hvilket elendigt forlig de fire gamle partier har indgået om boligspørgsmålet. Det har således i en løbeseddel, der uberettiget bærer overskriften „Sund fornuft“, opremset en række uhyrlige og også usandfærdige påstande om forliget, og jeg nødsages til at gøre bemærkninger hertil.

Den første urigtige påstand, SF fremsætter, er den, at lejerne skal betale en milliard kroner til grundejerne som foræring. Da reguleringen skal finde sted efter stedfunden vurdering af lejlighederne, kan ingen i dag sige noget som helst om, hvor stor differencen bliver mellem aktuel leje og vurderingsleje. Først når vurderingen i løbet af dette kalenderår er tilendebragt, kan der fremkomme et overblik over, hvilket beløb lejen i den gamle boligmasse skal forhøjes med over en 8-årig periode. Man kan da meget nøjagtigt sige, hvor meget det bliver år efter år, da der ikke kan finde ændringer sted i perioden. Socialdemokratiet lægger overordentlig stor vægt på denne vurdering, fordi den indeholder en garanti for, at lejen kommer til at stå i rimeligt forhold til lejlighedens brugsværdi.

En anden påstand, nemlig at mindsteforhøjelsen bliver 120 kr. om året i 8 år, er heller ikke rigtig. Enhver, som bruger den

sunde fornuft, vil forstå, at en sådan regel simpelt hen ikke kan forenes med vurderingsprincippet. Bestemmelsen går kort og godt ud på, at hvor differencen mellem aktuel leje og vurderingsleje ikke er over 120 kr., skal forhøjelsen ikke deles over 8 år; hele forhøjelsen kommer det første år, fordi man mener, enhver er i stand til at betale en forhøjelse af månedsløjen, når den ikke overstiger 10 kr. Omregnet i tal betyder minimumsbestemmelsen i forliget, at en lejlighed til 600 kr. om året — og dem findes der adskillige af i provinsen — i løbet af normaliseringsperioden skal betale 8 gange 720 kr., der er totallejen, eller i alt for de 8 år 5.760 kr. Efter SF's usandfærdige påstand ville den samme lejlighed koste 9.120 kr., altså en difference på 3.360 kr. Se, når SF kan regne over 3.000 kr. forkert, hvad angår minimumsbestemmelsen, kan jeg godt forstå, at man er i stand til at komme op på milliardbeløb. Men er det nu ikke for ringe at propagandere på et sådant grundlag?

Så taler man om attentat på det sociale byggeri. Bortset fra at de almennyttige boligselskaber ikke kan stå uden for normaliseringen, er forliget på dette område accepteret af disse selskabers fælles ledelse, der oven i købet har givet udtryk for tilfredshed med forliget. Hvis man i socialistisk folkeparti ikke er i stand til at vurdere forligets fordele for det sociale byggeri, kan det kun være udtryk for, at man ikke har forstået ret meget af det eller måske rettere sagt ikke vil forstå det. Alene den omstændighed, at de sociale boligselskaber får mulighed for at oparbejde deres eget landsbyggefond og ikke skal deltage i et fond sammen med den private boligsektor, er en stor fordel.

Boligtilskudsordningen, som er en nydannelse i boligpolitikken, og som jeg ikke har hørt socialistisk folkeparti tage afstand fra, søger man ligeledes at misrekommandere med nogle bemærkninger om, at man ikke ved noget præcist herom og heller ikke om, hvor pengene skal komme fra. Det stod tydeligt i forliget, at de nuværende ordninger med rente- og driftstilskud samt huslejetilskud skulle afløses af en boligsikringsordning. Ordføreren for socialistisk folkeparti ved fra forhandlingerne i ordførerudvalget, at midlerne herfra skal bruges til den nye ordning og i det omfang, de ikke